

Arrest

nr. 137 033 van 23 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 september 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 7 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 16 april 2012 een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie c.q. Belgisch onderdaan, meer bepaald als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap.

1.2. Op 18 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot

weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing waarvan de verzoeker op 3 oktober 2012 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“in uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.04.2012 werd ingediend door

Naam: A. (...) voorna(a)m(en): P. C. (...) Nationaliteit Nigeria ;

Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...),

Identificatienummer in het Rijksregister: (...) -

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijzen aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorde aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor om de duurzame en stabiele relatie aan te tonen:

- Foto's voor zonder data: aangezien deze niet voorzien zijn van een datum kan niet achterhaald worden wanneer deze genomen werden, en bijgevolg vormen deze geen afdoende bewijs op de duurzaamheid van de relatie aan te tonen.

- Kaarten met handgeschreven datum: aangezien de data er handmatig werden bijgeschreven en er geen poststempel voorzien werd kunnen deze data niet op hun authenticiteit getoetst worden. Bijgevolg vormen deze kaarten geen afdoende bewijs voor de duurzame en stabiele relatie.

Bijgevolg heeft betrokkene niet aangetoond te voldoen aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Bijkomend stelt Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet aanmerking genomen

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Uit het voorgelegde loonfiches blijkt dat de Belgische onderdaan werd aangeworven in het kader van artikel 60 van de organieke wet van de O.C.M.W. - reglementering van 8 juli 1976. De duur van deze tewerkstelling is nooit langer dan de termijn die betrokkene nodig heeft om opnieuw een volledige uitkering te kunnen krijgen.

Een dergelijke tewerkstelling garandeert dus niet dat betrokkene over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, zoals vereist in artikel 40ter. Zelfs indien betrokkene opnieuw de uitkering verkrijgt, is nog niet aangetoond dat zij actief werk zoekt

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter en 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980 en daarom wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet), "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft."

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel haalt de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40ter en 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De relevante onderdelen van het middel luiden als volgt:

"Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen. Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing - in casu de bestreden beslissing d.d. 18.09.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

(...)

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

In casu is de bestreden beslissing van 18 september 2012 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het

zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.)- De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast:

- dat verzoeker niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden;
- dat de aangebrachte bewijzen van de relatie (i.e. foto's en kaarten met handgeschreven data),
- dat blijkbaar de Belgische partner van verzoeker niet over "stabiele, toereikende en regelmatige Bestaansmiddelen" zou beschikken.

Allereerst legt verzoeker en zijn partner voldoende bewijzen van hun relatie voor, hetgeen blijkt uit de bijgebrachte foto's en kaarten.

Ten tweede zal uit de hierna te volgen uiteenzetting blijken dat verwerende partij ten onrechte van oordeel was dat de Belgische partner over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt.

In essentie weigert verwerende partij het verblijf van verzoeker louter en alleen inzake de bestaansmiddelen, zodat de andere voorwaarden die noodzakelijk zijn om het verblijf te bekomen niet door verwerende partij ernstig werden betwist.

Dat verwerende partij op de hoogte is dat het hier een gezin betreft met een Belgische partner en een Nigeriaanse partner. Het gegeven dat in de aanvraag (bijlage 19ter) van 16.04.2012 vermeld staat "bewijs voldoende bestaansmiddelen N. G. G. (...)" dient te worden voorgelegd uiterlijk op 16.07.2012, is op zich onvoldoende en niet afdoende om de bestreden beslissing te schragen. Immers, een inkomen bekomen via tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW- reglementering is een regelmatige en stabiele vorm van bestaansmiddelen. Om te kunnen antwoorden op de vraag of het inkomen van de Belgische partner van verzoeker al dan niet voldoende is om te kunnen voorzien in de behoeften van het gezin, kon verwerende partij op een redelijke en zorgvuldige manier niet antwoorden daar op geen enkel ogenblik verwerende partij verzoeker of diens Belgische partner om stukken hierover heeft verzocht. Immer, in de aanvraag van 16.04.2012 (bijlage 19/er) werd enkel gevraagd naar "bewijs voldoende bestaansmiddelen N. G. G. (...)" zonder nadere precisering. Er werd ook niet gevraagd naar stukken van actieve zoektocht naar tewerkstelling of naar hun maandelijkse uitgaven en inkomsten ten einde een behoeften-analyse te kunnen doen.

Ondanks deze gegevens beslist verwerende partij om het verblijf te weigeren in plaats van een alternatieve redelijke en zorgvuldige oplossing voor te stellen. Men had bij voorbeeld verzoekers (gelet op hun concrete situatie) een maand bijkomend gegeven om de stukken van actieve zoektocht naar tewerkstelling voor te leggen of van maandelijkse uitgaven (bv. Huur, water, gas, elektriciteit, telefoon, tv, internet, etc...).

De modus operandi van verwerende partij laat te wensen over. In casu had verwerende partij minstens moeten vragen bijkomende stukken.

Integendeel, verwerende partij heeft geen enkele behoeften-analyse gemaakt en nodigde noch verzoeker noch diens Belgische partner recente bewijzen van (zoektocht) tewerkstelling voor te leggen of bewijzen inzake maandelijkse uitgaven. Gelet op de concrete situatie van dit dossier, was het minstens gepast om verzoeker de kans te geven bijkomende stukken binnen te brengen ten einde een duidelijk financieel beeld te geven aan verwerende partij, zodat deze laatste een behoeften-analyse kan voeren. In de bestreden beslissing VERONDERSTELT verwerende partij dat de partner van verzoeker geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen heeft. Deze modus operandi van verwerende partij is niet ernstig te noemen. Minstens had verwerende partij verzoeker bijkomende stukken moeten vragen om een behoeften-analyse te kunnen uitvoeren.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

V. NOPENS DE ARGUMENTEN VAN VERWEERDER:

In de nota met opmerkingen van tegenpartij, stelt verwerende partij - kort samengevat - het volgende:

Met betrekking tot het Enige Middel:

- (Dat artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet letterlijk wordt weergegeven in de nota, I stelt verwerende partij dat verzoeker niet betwist niet te kunnen aantonen dat hij een duurzame relatie met zijn Belgische partner heeft;
- Dat de tewerkstelling in de zin van artikel 60 van de OCMW-wet niet een stabiel bestaansmiddel is;
- Dat verzoeker maar bijkomende informatie moest vragen indien hij meende onvoldoende geïnformeerd te zijn geweest;

- *Dat verwerende partij stelt dat zij van mening zijn dat de in het enige middel aangehaalde bepalingen niet geschonden zijn;*
- *Verwerende partij besluit tot de ongegrondheid van het Enige Middel;*

VI. NOPENS TEGENARGUMENTEN:

Aangezien verzoeker zowel de uiteenzetting nopens de argumenten in haar enig middel die zowel in het initieel verzoekschrift als in huidige synthesememorie, integraal herneemt en bijkomende argumenten wenst te formuleren.

In casu wenst verzoeker aan te geven dat hij wel degelijk gesteld heeft te voldoen aan de bepalingen van de Vreemdelingenwet inzake duurzame relatie. Immers, uit de bijgebrachte foto's en kaart blijkt dat het koppel elkaar reeds lange tijd kent en een relatie onderhoud.

Bijkomend wenst verzoeker te stellen dat de cumulatieve naleving van alle voorwaarden inzake inkomsten en relatie moeten nagekomen worden zodat hij kan genieten van een verblijfsrecht in België. Hier valt nog te melden dat de theorie die verwerende partij erop nahoudt inzake de tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet niet correct is en zelfs een discriminatie in het leven roept tussen de tewerkstelling in het kader van artikel 60 OCMW-wet en andere vormen van tewerkstelling. Louter stellen dat iemand die tewerkgesteld wordt in de zin van artikel 60 OCMW-wet niet over een stabiel en duurzaam inkomen zou beschikken, komt erop neer een onderscheid te maken tussen vergelijkbare situaties. Meer nog, stelt men vast dat verwerende partij steeds werkt met VERONDERSTELLINGEN en nalaat concrete gegevens op te vragen. In het geval van verzoeker en kijkend naar de concrete wetgeving ter zake, kan verwerende toch niet ernstig stellen dat een rechtsonderhorige (mocht hij van oordeel zijn dat hij niet voldoende geïnformeerd zou zijn) bijkomende informatie te vragen. Want in de verblijfsprocedures inzake gezinshereniging in het kader van een geregistreerd partnerschap of huwelijk wordt er een bijlage 19ter opgemaakt en krijgt de rechtsonderhorige drie maanden de tijd om stukken voor te leggen. In het geval relevante of zelfs doorslaggevende elementen zouden verschijnen NADAT deze drie maanden zijn verstreken, kan een rechtsonderhorige op geen enkele wettelijke manier deze relevante of doorslaggevende stukken aan verwerende partij bezorgen. Immers, indien hij zich tot het gemeentebestuur zou wenden om deze stukken alsnog toe te voegen, wordt hij wandelen gestuurd, daar dit wettelijk niet kan.

Het is immers wettelijk "te laat". Het is dan ook zeer belangrijk dat reeds bij de aanvraag middels een bijlage 19ter zeer duidelijk wordt geschreven wat precies nodig is en dat desnoods de gemeentelijke administraties (al dan niet in opdracht van de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel) aan de rechtsonderhorige een bijlage te geven met nadere uitleg. Gebeurt dit niet, dan is het de rol van verwerende partij om niet te VERONDERSTELLEN maar om zich te VERGEWISSEN van de actuele situatie van de rechtsonderhorige. Een andere modus operandi zou misleidend zijn en het gestelde vertrouwen beschamen.

Om deze redenen dienen de bestreden beslissingen te worden vernietigd."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet en door artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. De bestreden beslissing bevat in casu een motivering in recht en in feite.

Met name wordt vastgesteld dat verzoeker het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd omdat niet is voldaan aan de vereiste voorwaarden van de artikelen 40ter en 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat niet is voldaan aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet aangezien verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie van tenminste twee jaar met zijn partner te hebben, waarbij de door verzoeker voorgelegde bewijzen waarmee hij deze stabiele en duurzame relatie tracht aan te tonen worden besproken. Bijkomend wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat niet is voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde dat de Belgische referentiepersoon dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, aangezien de door verzoeker bewezen tewerkstelling niet garandeert dat zijn Belgische partner over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt derhalve niet aangetoond.

De Raad merkt op dat verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet, gelet op het feit dat de bestreden beslissing is gesteund op voormelde artikelen.

3.3. Artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd
2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.*

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; (...)*

Artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1 ° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Uit lezing van artikel 40bis, § 2, tweede lid juncto artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een EU-onderdaan c.q. Belgische onderdaan, m.n. in de hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner, op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- de partners moeten een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie onderhouden, en
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting.

3.4. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aange-toond een duurzame en stabiele relatie met zijn partner te hebben van tenminste twee jaar, aangezien hij onvoldoende bewijs aanbrengt dat zij als partners (ten minste) één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag driemaal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Verzoeker betwist voormelde vaststelling in zijn synthesememorie en haalt aan dat hij wel degelijk “voldoende bewijzen van hun relatie” heeft voorgelegd. Immers blijkt uit de bijgebrachte foto's en kaarten dat hij en zijn partner elkaar reeds lange tijd kennen en een relatie onderhouden. Verzoeker wijst er tevens op dat verwerende partij in essentie zijn verblijf van meer dan drie maanden weigert “louter en alleen inzake bestaansmiddelen, zodat de andere voorwaarden die noodzakelijk zijn om het verblijf te bekomen niet door verwerende partij ernstig werden betwist”.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat er inderdaad foto's en kaartjes werden voorgelegd, maar dat verzoeker hiermee niet heeft aangetoond dat hij en zijn Belgische partner minstens één jaar voorafgaand aan de aanvraag van 16 april 2012 onafgebroken hebben samengewoond of dat hij en zijn Belgische partner elkaar sedert ten minste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag van 16 april 2012 kennen.

Vooreerst blijkt uit het administratief dossier en de bestreden beslissing dat de overgemaakte foto's niet zijn gedateerd. Nu deze foto's niet zijn voorzien van een datum kan niet worden nagegaan wanneer ze werden genomen. Het is dan ook niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te besluiten dat deze ongedateerde foto's niet kunnen worden aanvaard als voldoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie tussen verzoeker en zijn Belgische partner.

Verder werden meerdere kaartjes neergelegd die werden voorzien van een handgeschreven datum, zoals blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier. Het is niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te twijfelen aan de feitelijkheid en waarachtigheid van de handgeschreven data omdat deze immers eigenhandig door verzoeker werd aangebracht. Er is geen enkel objectief element in het administratief dossier aanwezig dat de feitelijkheid en waarachtigheid van de handgeschreven data ondersteunt. De gemachtigde kan dan ook redelijkerwijze besluiten dat er niet met zekerheid kan worden nagegaan wanneer deze kaarten werden verstuurd/afgegeven. Bijgevolg kunnen ze niet worden aanvaard als voldoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie tussen verzoeker en zijn Belgische partner.

Het voorgaande in acht genomen, stelt de Raad vast dat de gemachtigde niet op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een stabiele en duurzame relatie te hebben zoals vereist door artikel 40bis, § 2, 2° juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

3.5. Aangaande de in de synthesesamenvatting aangevoerde argumentatie met betrekking tot de vaststelling van de gemachtigde dat niet is voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde dat de Belgische onderdaan dient aan te tonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, aangezien de bewezen tewerkstelling "*in het kader van artikel 60 van de organieke wet van de O.C.M.W.-reglementering van 8 juli 1976*", niet garandeert dat verzoekers partner over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt – waarbij nog wordt opgemerkt dat, zelfs indien zij opnieuw een uitkering krijgt, nog niet is aangetoond dat zij actief werk zoekt –, stelt de Raad echter vast dat verzoeker zich met deze argumentatie richt tegen een overtollig motief. De vaststelling dat verzoeker niet op afdoende wijze aantoonde een duurzame en stabiele relatie te hebben, zoals vereist door artikel 40ter juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, is een voldoende schragend motief om het verblijfsrecht te weigeren. Nu op het moment van de bestreden beslissing een duurzame en stabiele relatie niet op afdoende wijze werd aangetoond – en dit door verzoeker ook niet op genoegzame wijze wordt weerlegd, zo blijkt uit punt 3.4. – is er bijgevolg niet voldaan aan één van de cumulatief gestelde voorwaarden en kan het recht op verblijf worden geweigerd. Verzoekers kritiek omtrent de beoordeling van de voorgelegde bestaansmiddelen van zijn Belgische partner en het ontbreken van een behoefteanalyse, kan in casu dan ook geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.6. De Raad besluit dat niet wordt aangetoond dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of op onzorgvuldige wijze of met miskenning van artikel 40ter van de vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarde inzake een duurzame en stabiele relatie en bijgevolg heeft beslist het recht op verblijf te weigeren. Een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht blijkt.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES